LiterNet.ro
2012
Cosmin PERȚA
Să împuşti iepuri e bine aici

Redactor: Radu-Ilarion Munteanu rimunteanu@liternet.ro
Ilustrație copertă: www.imageafter.com
Editor copertă şi format .pdf Acrobat Reader: Iulia Tomescu

Text: © 2012 Cosmin Perța.
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2012 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 978-973-122-078-9

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Cosmin Perța

Să împuşti iepuri e bine aici

....

Personaje:

....

Mama

Tata

Unchiul

Mătuşa

Copilul

1. O sufragerie modernă, aerisită, nimic încărcat, nimic epatant, gen Ikea.

UNCHIUL:
Bine ați venit! Intrați, intrați.

Mama, tata, copilul se bulucesc înăuntru, neîncăpând în cadrul uşii, plini de bagaje. Mătuşa se retrage strategic într-un colț.

COPILUL:
Uau, ce lux! Mama, chiar că e Neckermann, cum ai zis că o să fie!

....

TATĂL:
Hă, hă, credeam că nu mai ajungem.

MAMA:
Taci, nu mai vorbi prostii! O, Doamne! *(se întoarce spre unchi)* Hai să te pup!!!!

Mama şi Unchiul se sărută. Mătuşa se apropie timidă, Mama o îmbrățişează şi pe ea. Copilul aleargă de colo-colo studiind fiecare colțişor, se opreşte plin de încântare în fața televizorului uriaş. Tatăl scoate discret o sticlă mică de votcă din buzunar şi trage o duşcă cu fața spre perete.

MAMA: *(către copil)*
Hai să-i pupi pe unchiu' şi pe mătuşa, ce faci? Nu pune mâna! O, Doamne!

Copilul se apropie, îl pupă pe unchi. Mama îl împinge spre mătuşă, copilul dă înapoi, se îmbufnează. Mama îl trage energic de mână într-un colț.

MAMA:
Ce ai, dragă?

COPILUL:
E grasă...

MAMA: *(îi pune mâna la gură)* ....
O, Doamne! Nu vorbi aşa. Nu e grasă, e bolnavă, ți-am spus.

COPILUL:
Da, ştiu, de la pastile...

MAMA:
Te rog să te comporți frumos, altfel ne întoarcem în România şi altă vacanță anul ăsta nu mai pupi.

COPILUL:
Bine... Auzi, da pe unchiul acum îl mai urmăreşte securitatea?

MAMA:
O, Doamne! Nu... ți-am mai povestit...

COPILUL:
Ştiu... da mai povesteşte-mi odată, că ştii că eu uit repede...

MAMA:
O, Doamne! Bine... *(se aşază pe o canapea).*

UNCHIUL: *(spre tată)*
Hai să vă arăt unde e camera voastră.

Face un semn, mătuşa şi tatăl iau bagajele şi le scot pe rând din sufragerie. Ies din scenă.

....

MAMA:
Unchiul a fost unul dintre chelnerii personali ai lui Ceauşescu. Îi servea mâncarea şi stătea aproape de masa lui în caz că avea nevoie de ceva...

COPILUL:
Da, şi într-o zi a auzit ceva ce nu trebuia să audă...

MAMA:
Exact, într-o zi a fost martor fără să vrea la o discuție despre secrete de stat. I s-a făcut frică şi un prieten de-al lui, mai mare în grad, colonel de securitate, l-a ajutat să fugă din țară...

COPILUL:
Daaaaaa! Şi a fugit în Elveția şi Ceauşescu a trimis securitatea după el...

MAMA:
Da, numai că de caz s-a ocupat, la cererea lui, chiar prietenul său, colonelul care l-a ajutat să fugă...

COPILUL:
Şi l-a găsit în Elveția... Dar cum l-a găsit tocmai în Elveția?

MAMA:
O, Doamne!, securitatea avea metodele ei. L-au găsit în Alpi, unde se ascunsese, şi lucra ca bucătar la un mic restaurant.

....

COPILUL:
Tocmai în Alpi... Şi...

MAMA:
Şi ştii, o Doamne! ... Colonelul i-a spus să fugă în Germania Federală că acolo securitatea nu avea agenți, iar el s-a întors în țară, a declarat misiunea îndeplinită şi pe unchiul mort... Aşa am primit noi acasă certificatul de deces al lui unchiu' şi l-am crezut mort până anul trecut când ştii şi tu că s-a întors acasă.

COPILUL:
Şi el a fost mereu aici în Hamburg?

MAMA:
O, Doamne, nu, prima dată a fost în Berlinul de Vest, unde a cunoscut-o pe mătuşa...

COPILUL:
Care era lector la catedra de română...

MAMA:
De romanistică... e şi acum, dar la Hamburg.

COPILUL:
Dar el nu o iubea pe mătuşa, nu? O iubea pe prietena ei... mătuşa doar îi traducea...

MAMA:
Şşşşşt! O, Doamne! Asta să nu mai spui niciodată, asta ți-am spus din greşeală, eşti prea mic să înțelegi, o să înțelegi când o să fii mai mare. *(Se aud voci în apropiere)* Gata acum, hai să ajutăm la despachetat şi te rog să te porți frumos şi să-ți ții gura, unchiul nu e obişnuit cu năzbâtiile tale.

Intră mătuşa şi unchiul cu brațele încărcate de cutii de carton din care scot mâncare şi o pun pe masa din sufragerie. Îi urmează tatăl deja cherchelit, fredonând.

MĂTUŞA:
Bitte, la masă!...

UNCHIUL:
Ja, ja, haideți acum cât e cald...

Copilul:se repede la mâncare şi începe să înfulece cu poftă. Vorbeşte cu gura plină.

COPILUL: Mamăăăă, ce bunătăți! Cred că nici Ceauşescu nu mânca aşa ceva, poate numai Gorbaciov, nu tata?

MAMA: *(se repede după el, îi dă peste mână)*
O, Doamne! Încet, aşteaptă să se aşeze toată lumea la masă.

UNCHIUL: *(către copil)*
Ja, aber, înainte de masă ne spălăm pe mâini, după drum, nu?

Copilul iese din scenă îmbufnat, tatăl se aşază comod pe canapea şi îşi desface o bere. O savurează zgomotos cu oftaturi şi pleoscăituri, mama, unchiul şi mătuşa aranjează masa.

TATĂL:
Drăguță viluța asta, n-am ce zice...

UNCHIUL:
Ja, ja, muncă multă...

TATĂL:
Şi când te gândeşti că noi îți făcusem şi parastas... frumos... cu lume, flori, prăjituri, pălincuță. Nu ne-au lăsat cu popă, nu ştiu de ce... tu erai doar trădător de neam în acte, nu sinucigaş... ce-are una cu alta?... cine

să-i mai înțeleagă... Nu contează! Când te gândeşti... Şi ia te uită, când acolo, dumnealui, la viluță, aranjat... bune au fost, mamă, prăjiturile alea...

MAMA: *(profită de un moment când unchiul şi mătuşa ies din scenă să mai aducă mâncare)*
O, Doamne! Mai taci odată din gură, nesimțitule, iar ai băut ca un porc. Nu-mi ajunge nesimțitul de fii-tu, te mai am şi pe tine în cârcă... Oricum, săracul copilul acesta tot ce e rău în el a moştenit de la tine. În loc să-i săruți mâna lui frate-meu şi să te bucuri că e în viață, că nu suntem singuri pe lume, mai avem şi noi un ajutor, tu începi cu cârtelile tale idioate. Mai bine treci şi bagă ceva în burdihanul ăla să se mai absoarbă alcoolul că în curând o să îți curgă pe nas.

TATĂL:
Mâncați voi, să crăpați, eu cu alcoolul mă conserv mai bine...

Se întorc unchiul, mătuşa, copilul. Se aşază toată lumea la masă, în afară de tată care rămâne pe canapea şi bea bere în continuare. Încep să mănânce.

MĂTUŞA: *(spre tată)*
Keine mâncare fur dich?

TATĂL:
Nein, nein, io-s sătul de ieri, am mâncat nişte scovergi...

MĂTUŞA: *(spre unchi)*
Ce zice?

MAMA:
O, Doamne, scovergi, sunt nişte plăcinte de la noi din zonă...

MĂTUŞA:
Plăcinte... atât de hrănitoare?

TATĂL:
Da, eu ştiu un călugăr care mănâncă numai o scovergă pe an şi se menține la 108 kilograme. Noroc că eu am arderi puternice, altfel din cauza scovergilor de ieri era posibil să nu mănânc deloc zilele astea. Cel mai bine omoară scoverga whiskyul... nu cumva aveți din întâmplare un pic? Pentru poftă de mâncare...

MAMA:
O, Doamne! Nu-l băgați în seamă, aşa e el glumeț, e artist... Mai bine spuneți-mi când ați avut timp să faceți mâncarea asta atât de gustoasă...

MĂTUŞA:
Dar nu am făcut-o noi... e comandată...

COPILUL:
Cum comandată?

TATĂL:
Adică comanda la mine, marş! Şi mâncarea se execută... vine în pas alergător şi te întreabă dacă să se mai tăvălească prin ceva condimente sau o preferi natur... doriți şi un ceai, regele meu mâncăcios, mâncăcenia voastră?

UNCHIUL:
Nein, adică dai telefon la un restaurant şi ți-o aduce acasă. Noi nu mai avem timp să gătim...

COPILUL:
Ahaaaaa... Asta ce e? Tata, baronul Münchhausen era german?

.... UNCHIUL:
E pâine neagră cu alune de pădure. Extrem de sănătoasă.

COPILUL: *(după ce muşcă)*
Bleahhh, e amară... credeam că e prăjitură. Cum puteți să mâncați aşa ceva?

Copilul bagă în gură multe felii de salam. Mestecă cu greutate.

MAMA:
O, Doamne! Mai încet, să nu te îneci şi să nu te doară stomacul...

TATĂL: *(către copil)*
Era german, da, îi plăcea berea şi vinul dulce de Tokaj, după asta îți dai seama. *(către mamă)* Lasă-l, dragă, că n-a mai mâncat... *(tatăl, îşi lasă uşor capul într-o parte, adoarme şi începe să sforăie).*

MAMA: *(către unchi)*
O, Doamne! A adormit bețivanul ăsta, ajută-mă te rog să îl duc în cameră. *(către copil)* Gata masa, hai că ne-a aranjat-o taică-tu şi de data asta, la spălat şi în pat, gata.

COPILUL:
Nu mi-e somn, nu mai am 6 ani... Unchiule, pot să-l cunosc pe baronul de Münchhausen? ....

UNCHIUL:
Nu există un asemene baron, e o poveste.

COPILUL:
Ba da, există, mi-a spus tata!

Mama şi unchiul îl iau pe tată de pe canapea şi ies din scenă. Mătuşa strânge câteva vase, îi dă şi copilului câteva şi se îndreaptă spre bucătărie.

2. Decorul sufrageriei. În sufragerie lumina e stinsă. Prin uşa deschisă a sufrageriei se vede o scară interioară, luminată, pe care stă atent şi ghemuit copilul. Din off se aud vocile unchiului şi a mătuşii certându-se.

UNCHIUL:
Te rog să înțelegi că venirea lor aici nu a fost opțională. Este vorba despre familia mea. Familia pe care am pierdut-o şi nu am mai văzut-o de 16 ani.

MĂTUŞA:
Ba da, ai văzut-o anul trecut când te-ai dus să-ți anunți existența, întoarcerea din morți.

....

UNCHIUL:
Şi asta ți se pare ciudat? Nu trebuia să fac asta?

MĂTUŞA:
Ba da, dar nu trebuia să-i aduci aici, puteai să te duci de câte ori vrei tu, dar nu trebuia să-i aduci aici. Cu obiceiurile lor de Neanderthal, cu mâinile şi picioarele jegoase... Nu vezi că nici nu au făcut un duş de când au venit? Când le-am sugerat să facă duş, impertinentul acela mic a mai avut şi tupeul să-mi spună „noi acasă facem baie odată pe săptămână”.

UNCHIUL:
Ei acasă nu au încălzire centrală, nu au apă caldă...

MĂTUŞA:
Nu mă interesează, să stea acolo, în văgăuna lor... Toți banii noştri, toate economiile noastre le-ai îndesat în buzunarele dragei tale surori. Banii mei! Banii tatălui meu!

UNCHIUL:
Draga mea, nu trebuia să îi ajutăm şi pe ei să îşi cumpere o casă, să ducă o viață cât decât decentă, nu aşa ne-am înțeles...

MĂTUŞA:
Da, ne-am înțeles să îi ajutăm să aibă o viață decentă, nu să le dăm toate economiile noastre. Nu mai contează, nici nu mă mai gândesc... dar să îi şi suport aici... asta îmi este peste puteri. Ceri prea mult de la mine, forțezi nota, s-ar putea să te trimit cu tot cu ei înapoi în România...

....

UNCHIUL:
Dacă aşa pui problema aşa voi şi face... vindem totul, împărțim pe jumătate şi plec în România şi te las aici, singură, cu familia ta aristocrată şi elegantă şi de nebuni. Acolo o să ajungeți toți, la ospiciu, cu toate duşurile voastre.

MĂTUŞA:
Să nu vorbeşti aşa de familia mea, nemernicule, care te-a adoptat ca pe un fiu şi te-a pus pe picioare.

Singurul tău atu a fost frumusețea, nu aveai nimic, nimic!

UNCHIUL:
Şi cine a muncit pentru casă, şi pe cine v-ați bazat mereu?

MĂTUŞA:
Şi cine ți-a dat toate oportunitățile, şi cu ai cui bani ai făcut şcoală aici, şi ai învățat limba şi ai pornit totul?

UNCHIUL:
Eşti o purcică, asta eşti...

MĂTUŞA:
Da, ştiu că sunt o purcică, dar tot din cauza ta, tot din cauza laşității tale şi a faptului că nu voiai copiii am luat pastilele alea.

UNCHIUL:
Nu făceam aluzii la fizicul tău, ci la caracter...

MĂTUŞA:
Să nu îndrăzneşti să-mi mai spui aşa vreodată, criminalule. Mi-ai distrus viața. *(plânge)* Şi nici măcar nu m-ai iubit vreodată. M-ai luat din interes. Tu o vroiai pe Christine, iar când Christine a văzut ce imigrant pârlit eşti şi te-a lăsat baltă te-ai dat pe lângă mine, iar acum îmi aduci pe cap toate javrele tale de rude... care miros urât şi-şi lasă împuțiciunile de lucruri prin toată casa mea.

UNCHIUL:
Nu, te rog, nu mai plânge, ştii bine că nu a fost aşa. Ştii bine că te-am iubit. Christine a fost o aventură... Te rog, liniştește-te...

MĂTUŞA:
Nu, nu o să mă liniştesc până când nu îi văd plecați pe toți. Unul să nu mai rămână.

UNCHIUL:
Nu pot să îi dau afară din casă chiar mâine, de abia au venit, mai ai şi tu răbdare câteva zile. Măcar două zile... te rog.

MĂTUŞA:
Nu mă mai rogi nimic... bănuiam eu că sunt sălbatici, dar chiar aşa. Şi alcoolicul ăla... cum să dorm măcar liniştită cu asemenea exemplare în casă? Nici nu ştiu cum îl suportă soră-ta.

UNCHIUL:
Nu îl suportă. A făcut o greşeală.

MĂTUŞA:
Atunci de ce nu divorțează?

UNCHIUL:
Nu se face. E fată de la țară, la noi fetele de la țară îşi duc crucea până la capăt.

MĂTUŞA:
Nu vă înțeleg. Roagă-mă să rezist, asta să mă rogi...

UNCHIUL:
Te rog să rezişti.

MĂTUŞA:
Nu, nu voi rezista, pentru că nu meriți nici tu, nici familia ta. De ce să mă chinui eu, un om rațional, să înțeleg şi să accept nişte oameni iraționali. Nu voi permite.

.... UNCHIUL:
În cazul acesta mă duc să beau ceva.

MĂTUŞA:
Bea, ca cumnatul tău, fiți fericiți.

Unchiul apare în capul scărilor, coboară şi se împiedică de copil. Copilul țipă, unchiul îl ia repede de mână, îl trage în jos pe scări şi întră in sufragerie. Aprinde lumina. Lumina din spate, de pe scară, se estompează.

UNCHIUL:
Ce căutai acolo?! *(îl ia uşor de ureche)*

COPILUL:
Mă jucam!

UNCHIUL:
Aşa te joci tu, pândind pe la uşile oamenilor? Eşti *voyeur* cumva?

COPILUL:
Ce să fiu?

UNCHIUL:
Nu contează. Contează că nu ai voie să stai la pândă. Este un gest foarte urât...

COPILUL:
Îmi pare rău, dar nu înțeleg ce am făcut greşit...

UNCHIUL:
Nu e vina ta, e vina educației pe care ai primit-o, dar şi tu trebuie să ştii singur ce e bine şi ce e rău. Când se trezesc părinții tăi mergem la o plimbare. O să stau de vorbă cu tine atunci. Acum lasă-mă! ....

Copilul iese, unchiul îşi toarnă un pahar de whisky. Îl dă pe gât. Se aşază pe canapea, îşi ia capul în palme.

UNCHIUL:
Ce mi-a trebuit mie, ce mi-a trebuit mie? Nu trebuia să îi chem aici, dar naiba să ştie cum o să iasă lucrurile... de unde era să ştiu? Dar merita şi soră-mea să vadă țara în care trăiesc, casa pe care mi-am făcut-o, merita să iasă şi ea câteva zile din mizeria lor de acolo. Patruzeci şi trei de ani şi nu a ieşit niciodată din țară, nu

din țară, nu a ieşit din județ, merita şi ea măcar atât. Dar cum să-i explic la nevastă-mea? Ce să înțeleagă ea? Bani, bani şi iar bani, atât vede, de parcă aş trăi tot pe banii ei şi pe ai boşorogului de amiral, de parcă eu nu câştig. Da, da, da. O să văd eu cum fac. O să fac cumva să împac amândouă părțile. Dacă ar fi copilul acesta puțin mai educat, dacă ciudatul acesta de cumnat ar fi mai puțin bețiv şi dacă toți ar fi mai atenți la ordine şi curățenie nu am mai avea problemele astea. Sau cel puțin aşa cred. Dar cum să îi schimb în halul acesta în trei zile? Imposibil! Dar pot încerca să păstrez aparențele. Voi fi elementul de echilibru. E vorba de doar câteva zile. Până la urmă e responsabilitatea mea, şi ei şi ei sunt tot familia mea. Nu-i pot lăsa pe unii să îmi pericliteze relația cu ceilalți: pe unii de abia i-am regăsit, iar pe ceilalți nu-mi permit să îi pierd. Aiurez. Problema nu se pune aşa. E mult mai simplu. Sper. Nu ştiu ce să zic. Dacă aş putea, o, dacă aş putea să o îmbunez puțin pe soția mea, să o fac să înțeleagă mizeria şi durerea din care vin oamenii ăştia... dar şi asta e imposibil. Trebuie să trăieşti acolo ca să înțelegi. Trebuie să creşti ca noi, în pădure, să ieşi cu vaca şi cu oile la păscut, să nu ai pâine, să nu ai ulei, să nu ai viitor, să nu ai alte jucării în afară de pietrele drumului şi de crengile copacilor, să primeşti cu regularitate trei bătăi crâncene pe zi, tatăl să te urască, mama să nu te apere, să trebuiască să fugi de acasă, să construieşti totul de la zero, să faci o viață decentă, normală, din nimic, din praful drumului... Asta e greu de explicat şi e şi mai greu de înțeles. Bucurii simple va spune, oamenii de la țară sunt uneori mai fericiți decât cei de la oraş, va spune, nu trebuie să încerci să muți oamenii din zona lor de formare, se vor transforma în neadaptați, va spune. Ştiu, asta va spune, pentru că mi-a mai spus. M-am săturat de bucuriile simple, îmi plac bucuriile complexe şi dacă sunt un neadaptat sunt cel mai fericit neadaptat din lume şi cel mai mulțumit parvenit, pentru că şi asta mi-a spus... dar câte nu mi-a spus... nu am cum să o fac să înțeleagă... trebuie să trăieşti nopțile cu spaima aceea în sân, cu golul acela în suflet ca să înțelegi ce important e să pleci de acolo, altfel nu ai nicio şansă. Nu ştiu cum o să procedez, dar trebuie să fac cumva. Voi face cumva, asta e clar. Deocamdată trebuie să mă odihnesc puțin, apoi totul se va limpezi, totul va fi minunat...

Îşi mai toarnă un pahar de whisky. Îl dă pe gât. Dă lumina mai mică de la modulator şi iese. Intră mama, precipitată, caută ceva pe masă, pe canapea. E urmată de tatăl clătinându-se, libidinos.

TATĂL: (*o prinde de fund)*
Vino încoace!

MAMA:
O, Doamne! Lasă-mă, bețivule. Puți ca un căcat.

TATĂL: (*o mângâie)*
Te iubesc, tu, urâto, javro!

MAMA: (*îl muşcă de deget)*
O, Doamne! Ia mâna de pe mine că urlu. Nu vezi ce fac?

TATĂL: *(nervos)*
Aaaah! Ce dracu' faci?

MAMA:
Caut paşapoartele, idiotule, erau în buzunarul hainei tale şi acum nu mai sunt nicăieri...

TATĂL:
Dă-le-n pizda mă-sii de paşapoarte!

MAMA:
O, Doamne! Ție ți-e uşor să spui... nu ai niciodată grijă de nimic, doar de sticlele tale, în rest laşi tot greul pe mine, trântorule...

TATĂL:
Hai, mă, bulinuță. Calmează-te. Auzi, tu mă mai iubeşti?

MAMA:
O, Doamne! Să te iubească mă-ta cu tot neamul ei de beți sugative leneşi şi căcăcioşi.

Mama descoperă paşapoartele căzute la piciorul canapelei. Le ia şi îl loveşte pe tată cu ele peste cap.

MAMA:
Uite-le! Jegosule!

TATĂL: (*plângăcios)*
Dragostea mea, de ce te comporți aşa? Noi nu eram aşa.

MAMA:
O, Doamne! Pentru că m-ai înrăit. Pentru că nu mai am viață, vlagă, putere. Pentru că mă faci să fiu disperată în fiecare zi. Pentru că nu te mai suport, nu mai suport nimic. Pentru că orice bine, oricât de mic, ar apărea în viața mea, vii tu şi îl distrugi. Pentru că sunt profund nefericită. Pentru că eşti o puță bleagă fezandată în coniac, lăsată să atârne în casa mea, care miroase urât şi intoxică până şi aerul pe care îl respir.

Mama iese din scenă trântind uşa cu furie. Tatăl alunecă pe canapea. Mormăie.

TATĂL:
Prostii, prostii... Mă iubeşte ca pe ochii din cap şi eu o iubesc ca pe propriul meu nas, nu altceva. Ca pe propriul meu nas roşu şi tumefiat. Puță de zmeu poate, puță de zmeu fezandată în whisky. În whisky, da? Nu în coniac. De acum gata cu coniacul... Whisky, auzi?...

Începe să sforăie.

3. Un parc. O pajişte, câțiva copaci, o bancă. Cele cinci personaje se apropie de bancă. Unchiul şi copilul se aşază pe bancă, în timp ce mama, mătuşa şi tatăl merg mai încolo câțiva metri şi se aşază pe iarbă. Se aude zgomotul unui tren în mişcare.

COPILUL:
Ce se aude?

UNCHIUL:
Este un tren rapid intercity. Uite, are linia chiar acolo, iar stația e la ieşirea din parc. Noi suntem aici la periferia oraşului. Dacă nu vrem să mergem cu maşina la serviciu putem să luăm trenul acesta care trece prin oraş şi face legătura şi cu alte oraşe. Foarte multă lume îl foloseşte, este mai ecologic.

COPILUL:
Mai cum? Economic?

UNCHIUL:
Ecologic, adică ne gândim şi la natură, să nu o poluăm prea mult. Tu nu ştii nimic despre toate astea, nu?

COPILUL:
Nu... eu ştiu doar despre economie. La radio spune că avem o economie națională devastată, adică la pământ, aşa mi-a explicat tata. Tata zice că sunt mulți hoți la noi în țară, şi e trist. Da' mie îmi pare bine că suntem tari în hoți, hoții sunt şmecheri...

Tatăl începe să danseze pe pajişte şi să recite pătimaş din Bacovia.

TATĂL:
„Acum, stă parcul devastat, fatal,
Mâncat de cancer şi ftizie,
Pătat de roşu carne-vie -
Acum, se-nşiră scene de spital.

Atunci, râdea,
Băteau aripi de veselie;
Parfum, polen şi histerie, -
Atunci, în parc, şi ea venea.

Acum, cad foi de sânge-n parcul gol,
Pe albe statui feminine;
Pe alb model de forme fine,
Acum, se-nşiră scene de viol...”

(*spre finalul textului tatăl fuge la un boschet şi începe să facă pipi grăbit. Când îl vede, mătuşa scoate un țipăt*)

MĂTUŞA:
Barbarul!!! Nesimțitul. Faceți ceva! În toată Germania nu s-a mai pomenit aşa ceva...

Se preface că leşină.

COPILUL:
Tati, uite, iepuri, zeci de iepuri!!!

Tatăl se uită unde îi arată copilul şi aleargă înspre acolo. Se aruncă pe jos, încearcă să prindă iepurii. Femeile urlă.

MĂTUŞA: (*îşi revine brusc din leşin)*
Nein, nu-i atinge, lasă iepurii.

MAMA:
O, Doamne! Lasă iepurii, nu înțelegi, lasă-i în pace.

Tatăl continuă să fugărească iepurii, iese din scenă, femeile îl urmăresc gesticulând şi urlând.

COPILUL:
De ce să lase iepurii, nu sunt dăunători?

UNCHIUL:
Sunt dăunători, dar sunt protejați prin lege.

COPILUL:
La noi nu sunt protejați prin nicio lege. Eu cu tata mergem cu puşca când apar pe ogor. Am tras şi eu...

UNCHIUL:
Ai tras cu puşca?

COPILUL:
Da, dar nu am nimerit. Poate mă învățați dumneavoastră să trag mai bine cu puşca.

UNCHIUL:
Dar eu nu ştiu să trag cu puşca, nici nu am o puşcă...

COPILUL:
Eee, ziceți aşa, lăsați că ştiu eu...

UNCHIUL:
Ce ştii tu?

COPILUL:
Să ştiți că eu nu sunt vreun fricos. La mine acasă sunt băiat de bază pentru gaşca de la bloc.

UNCHIUL:
Ce gaşcă, ce vrei să spui?

COPILUL:
Adică sunt obişnuit cu afacerile periculoase. La mine acasă sunt mai multe găşti de şmecheri. Se lasă cu bătăi, cu sânge, nu e de glumă. Noi avem în spate pe unul, Fane Marditorul, e bazat. A fost prin Germania, Franța, Italia, a făcut şmecherii pe acolo. Are afaceri cu maşini aduse de pe unde a fost. Are şi pistol. La mine în gaşcă eu sunt cel mai mic dintre băieți, dar Fane numai pe mine mă lasă să trag cu pistolul lui. Asta pentru că are încredere în mine.

UNCHIUL:
Şi cum ai ajuns tu, la vârsta ta, în asemenea medii?

COPILUL:
Păi în combinație m-a băgat văru-meu, George, care e un soi de mână dreaptă a lui Fane şi comandă mai multe găşti din zona T-urilor, inclusiv pe a noastră. Văru-meu e şmecher-şmecher. Încă nu a ieşit din țară ca Fane, dar învârte tot felul de afaceri în zonă. Fane îl lasă pe el să se ocupe de striptease, adică de curve, le cumpără din Moldova, le ține la noi câteva luni până se plictisesc clienții locali, pe urmă le vinde în Ungaria...

UNCHIUL:
Şi tu ai legătură cu aşa ceva?!

....

COPILUL:
Nu, eu sunt prea mic pentru aşa ceva. Mă mai uit şi eu la ele pe gaura cheii, dar atât. Treaba mea e să stau pe la salonul de biliard şi să fac comisioane. Fane sau George îmi lasă un pachet, vine cineva i-l dau, iau altceva la schimb, tot aşa. E cam plictisitor, dar iau bani frumoşi, plus ca joc gratis biliard toata ziua după şcoală... Uneori îmi dă Fane nişte pachete pe care să le ascund în pădure, dar asta se întâmplă rar.

UNCHIUL:
Şi nu ți-e frică să faci toate lucrurile astea? Ştii măcar ce e în pachetele alea?

COPILUL:
În alea pe care le dau nu ştiu, în alea pe care le iau sunt bani, ştiu sigur că mereu când îi dau lui Fane ce iau îl desface şi îmi dă şi mie bani din ăia. Am mulți bani strânşi deja, dar nu îi țin acasă, să nu îi găsească mama. I-am ascuns. Iar frică, de ce să îmi fie frică? Fane e cel mai tare, nimeni nu are tupeu să se ia de el...

UNCHIUL:
Frică de poliție...

COPILUL:
Nu, sunt pe o mână, Fane le dă şi lor dreptul...

UNCHIUL:
Şi dacă îți ia cineva odată pachetul cu forța şi te şi bate... ce faci atunci?

....

COPILUL:
Nu ar îndrăzni nimeni. Nu-l ştiți pe Fane...

UNCHIUL:
Să ştii că nu-mi place deloc ce-mi povesteşti. Tatăl tău e profesor de literatură, mama ta este o femeie cumsecade, cinstită, tu eşti un băiat inteligent, frumos, de ce să îți distrugi viitorul amestecându-te cu asemenea oameni.

COPILUL:
Păi la noi nu ai cum să nu te amesteci cu ei. Fie lucrezi cu ei, fie eşti victimă. Am fost şi victimă până să mă bage George în gaşcă... Dar credeam că dumneavoastră veți înțelege mai bine, credeam că o să mă ajutați chiar cu câteva sfaturi... nu că o să mă certați. Dacă ştiam mai bine nu vă spuneam nimic... mama şi tata oricum nu ştiu...

UNCHIUL:
Stai liniştit, va fi secretul nostru, dar te rog să-mi promiți că vei face tot posibilul să ieşi din gaşca asta, să te preocupi doar de şcoală şi familie.

COPILUL:
.... E cam greu, dar o să încerc... La dumneavoastră cum a fost când ați fost mafiot?

UNCHIUL:
Poftim?!

COPILUL:
După ce ați ajuns în Germania...

UNCHIUL:
De unde ai mai scos-o şi pe asta???

COPILUL:
Păi înainte să ştim sigur că sunteți în viață se zicea că ați fi mafiot în Germania, iar după revoluție, primii oameni de la noi care au ajuns prin Germania şi s-au întors au trecut pe la mama să-i spună că li s-a părut că v-au văzut conducând o limuzină neagră, cu ochelari de soare, la costum... mama n-a crezut nimic, până când nu v-a văzut nu a crezut că sunteți în viață. Doar eu i-am crezut... Sunteți în viață, în Germania, aveți maşină neagră...

UNCHIUL:
Dar nu e limuzină şi nu sunt mafiot...

COPILUL:
Dar ați fi putut fi... Dacă erați mafiot ați fi putut să mă luați şi pe mine să lucrez cu dumneavoastră... să rămân aici.

UNCHIUL:
Nu sunt mafiot şi tu nu poți rămâne aici! Gata, am discutat destul. Hai să mergem spre casă, ceilalți s-au îndepărtat cam mult...

COPILUL:
Promiteți că nu-i spuneți lui mama? Vă rog frumos, dacă află mama e belea, mă bate rău... vă rog...

UNCHIUL: Hai, stai liniştit, rămâne între noi. Promit. ....

4. Sufrageria. În sufragerie unchiul şi mama. Discuție încinsă.

MAMA:
O, Doamne! Nu e adevărat. Inventează, te rog să mă crezi. A moştenit imaginația bolnavă a lui taică-su...

UNCHIUL:
Înțelege că nu are cum să inventeze atât de în detaliu tot ce mi-a povestit mie. Nici nu-ți dai seama în ce pericol este, şi voi, ca părinți, odată cu el.

MAMA:
O, Doamne! Ce vrei să insinuezi, că nu sunt o mamă bună?

....

UNCHIUL:
Nu insinuez aşa ceva, spun doar că ar trebui să fii cu ochii mai pe el, să îl supraveghezi mai în detaliu.

MAMA:
O, Doamne! Sunt o mamă destul de bună pentru condițiile în care trăim, pentru țara în care trăim, pentru posibilitățile pe care le avem.

UNCHIUL:
Ce legătură au țara sau posibilitățile cu supravegherea copilului? Crezi că în Germania nu există mafie, găşti, furturi, violuri? Eu când văd un grup mai mare de adolescenți traversez strada. Şi aici sunt periculoşi, dar trebuie să ai grijă de copilul tău, să-l protejezi de astfel de medii. Eu nu mi-aş lăsa copilul...

MAMA:
O, Doamne! Tu nu ai copii, nu vorbi despre ce nu ai...

UNCHIUL:
Înțelege-mă, te rog, încerc să îți deschid ochii. Nu vreau să intru în educația pe care i-o faci copilului tău, nici să forțez posibilitățile pe care le ai şi care ştiu că sunt reduse, dar vreau să îți atrag atenția asupra unui posibil pericol. Ce am auzit astăzi mi se pare a fi un pericol foarte mare, chiar dacă tu nu eşti de acord cu mine.

MAMA:
Nu pot să fiu pentru că eu ştiu. Eu ştiu mai bine. O mamă ştie mai bine întotdeauna. Îmi cunosc copilul, simt dacă ceva e în neregulă cu el, îi cunosc programul foarte bine şi mai ştiu că îi place să inventeze încontinuu toate ciudățeniile din lume, se plimbă ore întregi prin cameră şi creează scenarii. Toate ca să mă supere pe mine. O, Doamne! Are ceva cu mine. E enervant, e răutăcios, dar sunt doar invenții. O, Doamne! Crede-mă, crede o mamă, nu o soră.

....

UNCHIUL:
Dacă are ceva cu tine poate are un deficit de atenție, poate vrea să îți atragă atenția. Dar chiar şi aşa nu pot să te cred. Mi se pare că eşti iresponsabilă. Ia în calcul

măcar infima posibilitate să fie adevărat. Ce ai face atunci?

MAMA:
O, Doamne! Aş găsi o soluție. Dar nu e adevărat.

UNCHIUL:
Eşti incorigibilă.

MAMA:
O, Doamne! Sunt mamă. Uite, îți promit că după ce ne întoarcem în România o să îi observ comportamentul şi programul cu mai multă atenție. Eşti mulțumit?

UNCHIUL:
Da, sunt mulțumit, aşa trebuie să faci.

Intră copilul. Ține în mână o broască.

COPILUL:
Unchiule, uite ce am găsit în iazul din curte... seamănă cu o prințesă fermecată. Dacă o pup şi se transformă în prințesă mă căsătoresc cu ea şi rămân aici.

MAMA:
O, Doamne! Asta nu e broasca din România?

UNCHIUL:
Ba da, e broscuța pe care am adus-o anul trecut din România pentru iazul pe care mi l-am făcut în curte. Am adus şi 3 melci atunci, dar ăia au fugit. Am rămas cu broscuța. Draga de ea...

MAMA:
O, Doamne! Da' ia lasă tu broasca mai bine şi hai şi spune-mi ce bazaconii i-ai povestit unchiului!

UNCHIUL: *(spre mamă)*
Ce naiba faci? Nu aşa se procedează.

COPILUL: *(spre unchi)*
Ai promis!!!

MAMA:
Dă-mi broasca aia încoace mai repede!

COPILUL:
Dă-o naibii de broască proastă, pe ea o iubiți mai mult!

Copilul aruncă furios broasca pe geam. Mama plesneşte copilul care începe să plângă. Copilul fuge. Mama şi unchiul fug după copil.

UNCHIUL:
Stai!

Ies toți din scenă. Intră mătuşa. Este nervoasă, trânteşte ce are la îndemână şi spune încontinuu: căcat, căcat. După un timp se întoarce mama. Respiră greu, ca şi cum ar fi fugit. La vederea mătuşii se

blochează. Nu se aştepta să o găsească acolo. Mătuşa devine țeapănă şi țâfnoasă.

MĂTUŞA:
Căcat!

MAMA:
O, Doamne! Poftim?

MĂTUŞA:
Căcat!

MAMA:
O, Doamne! Auzi? Ştiu că nu ne vrei aici. Ştiu că nu ne suporți şi că îți facem viața grea... Dar acesta nu este totuşi un motiv să te comporți aşa. Dacă nu suntem doriți...

MĂTUŞA:
Căcat!

MAMA:
O, Doamne! Te rog să încetezi şi să nu mai vorbeşti vulgar. Oricum peste două zile plecăm şi nu mai auzi de noi.

MĂTUŞA:
Tot căcat!

Intră unchiul, gâfâind, trăgând-l pe copil de mână, după el. Se opreşte în prag uitându-se o clipă la cele două femei.

UNCHIUL:
Ce se întâmplă aici?

MAMA:
O, Doamne! Nu ne mai suportă...

MĂTUŞA:
Mai mult căcat!

MAMA:
O, Doamne! Te rog să nu mai vorbeşti aşa de față cu copilul meu!

MĂTUŞA:
Căcat!

UNCHIUL:
Gata, gata! Potoliți-vă!

MAMA:
O, Doamne! Nu eu am început! Ştiu că e greu să accepți peste noapte oameni pe care nu îi cunoşti în familia ta, dar genul acesta de ură pe care ne-o arată nu o înțeleg...

UNCHIUL:
Nu este vorba de ură, cu siguranță...

MĂTUŞA:
Căcat!

COPILUL: (*smiorcăindu-se)*
De ce nu ne iubeşte mătuşa?

UNCHIUL:
Ne iubeşte, vă iubeşte, doar că este puțin excedată. Ritmul nostru de viață este altul în mod normal...

MĂTUŞA:
Căcat!

MAMA:
O, Doamne! Plecăm mâine!

.... COPILUL:
Nuu! Nu plecăm mâine, mai stăm. Mătuşică, te rog, iubeşte-ne ca să mai stăm, te rog, nu ne lăsa...

MĂTUŞA:
Căcat!

MAMA: *(spre unchi)*
O, Doamne! Vezi?

UNCHIUL: *(spre mătuşă)*
Te rog să încetezi cu idioțenia asta. A înțeles toată lumea mesajul...

În scenă intră tatăl, vizibil amețit. Ia sticla de whisky din bar şi iese cu ea legănându-se.

TATĂL:
Ce faceți turturelelor? Mesaje de amor? Tz, tz, tz! Grijă mare. Seneca spune că dacă nu-ți place cum trăieşti te poți oricând întoarce de unde ai venit. Călare pe suflet şi pe jumătate de iepure şchiop. Peştii vin înot şi se bagă singuri în cămară, turturelelor. Tz, tz, tz, grijă mare!

Mama, Unchiul, Mătuşa şi Copilul îl urmăresc cu privirea până iese din scenă, pe urmă continuă.

COPILUL: *(plânge, țipă)*
Mătuşico, nu e aşa că mai putem sta puțin, că mă iubeşti? ....

MAMA: *(plesneşte din nou copilul)*
O, Doamne! Încetează odată! Mă exasperezi. Nu te mai suport.

UNCHIUL: *(spre mamă)*
Un asemenea comportament nu este agreat în casa aceasta. Te rog să nu îl mai loveşti.

MĂTUŞA:
Ba loveşte-l! E enervant.

UNCHIUL: *(se uită urât la Mătuşă. Spre mamă)*
Noi îl urâm pe tata pentru că ne bătea. Credeam că ai învățat ceva din lecția asta. Devii ca el?

MAMA:
O, Doamne! Nu mai suport, nu mai rezist. Vezi şi tu cât de insuportabil e.

UNCHIUL:
Nu copilul e de vină!

MĂTUŞA:
Ba el e de vină!

MAMA: *(o ignoră pe mătuşă, dar în timp ce spune replica scutură copilul care urlă)*
O, Doamne! Câteodată o bătaie bună e singura educație care te învață ceva! La noi la țărani aşa e. Dar tu nu mai eşti țăran, ai uitat.

UNCHIUL:
Nu vreau să îmi amintesc. De asta am fugit de acasă...

MAMA:
O, Doamne! Ai fugit de acasă pentru că ai visat mereu să fugi de acasă, nu din cauza bătăii.

MĂTUŞA:
Bate-l!

UNCHIUL: *(spre mătuşă, discret)*
Draga mea, ştii bine că psihologia modernă nu încurajează astfel de comportamente. Că rămân sechele, traume, se produc modificări de comportament...

MĂTUŞA: *(spre unchi, la fel de discret)*
Dragul meu, psihologia modernă a fost inventată de germani pentru uzul germanilor şi, eventual, al altor popoare civilizate. Românii pot să se omoare între ei...

COPILUL:
Nimeni nu mă iubeşteee! Mătuşicăăă!

MAMA:
O, Doamne! Gata! Marş în camera ta! Acum! Eşti pedepsit. Nu ieşi de acolo până nu spun eu.

5. Beznă totală. În mijlocul scenei copilul, cu un reflector deasupra lui, se plimbă în du-te-vino într-un perimetru de câțiva metri pătrați.

COPILUL:
O să plec departe, o să mă fac soldat. O să mă înscriu în Legiunea Străină şi o să devin unul dintre cei mai puternici oameni din lume.
O să călătoresc prin toată lumea şi o să am mulți bani. O să am mereu la mine o geantă în care o să am o puşcă cu lunetă. O să port mereu vestă antiglonț combinată cu vestă anti-înjunghiere. Şi o să am şi două pistoale, unul la brâu şi unul la picior, şi cuțite. O să ajung până în Tibet şi o să mă antrenez cu cel mai mare maestru de arte marțiale. Când o să mă întorc în Europa nimeni nu o să fie la fel de puternic ca mine.
O să vin atunci acasă şi o să îi bat pe toți cei care m-au bătut pe mine. O să îi iau pe rând şi o să îi bat bine, şi o să fiu cel mai temut.
Mama şi tata nu mă bagă în seamă. De mic m-au lăsat mereu cu bunicii, nu m-au luat niciodată cu ei. Se joacă cu mine de parcă aş avea 6 ani.
O să vadă ei, o să vadă ce dor o să le fie după ce o să plec. Şi mie nu o să-mi pese de dorul lor. Mie nu o să-mi fie dor de ei. Eu o să ajung cel mai puternic din lume şi o să mă întorc acasă când ei o să fie bătrâni şi o să mă duc la ei şi o să le arăt ce bine am ajuns şi fără ei.
Nu am nevoie de ei, nu am nevoie de nimeni şi de nimic, am nevoie doar să plec, să-mi caut destinul, să mi-l împlinesc.
O să mă scufund în sângele dragonului şi o să fiu invincibil. O să am o sabie şi un arc, un arc al elfilor de pădure, un arc magic care nimereşte tot ce vrei, chiar fără să ținteşti. Şi o să mă îndrept spre castelul goblinilor unde este ținută captivă cea mai frumoasă prințesă din lume. O să mă lupt cu toți goblinii. Pe câțiva o să îi omor, dar nu pe toți, pe restul îi fac sclavii mei. Pot fi folositori în războaie. O să salvez prințesa şi o să mă căsătoresc cu ea. Şi o să le-o arăt lui mama şi lui tata când o să mă întorc şi o să fie bătrâni. Şi o să le pară foarte rău pentru ce mi-au făcut.
Şi pentru că o să am mulți bani o să le cumpăr o vilă, de trei ori mai mare ca asta, cu piscină şi lift. Şi o să le angajez oameni să îi ajute: menajere, bucătari, chelneri, şofer, majordom. Ca la nişte boieri. Şi atunci o să le pară foarte-foarte rău pentru ce mi-au făcut.
O să le angajez şi un bodyguard, poate chiar mai mulți. O să instalez şi camere video şi gard electric şi o să cumpăr şi câțiva dobermani. De fapt o să cumpăr aşa: 3 dobermani, 3 rotweileri, 3 pittbulli, 3 dogi germani, 3 ciobăneşti carpatini, 3 ciobăneşti germani, 3 huski, 3 bulldogi, 3 terranova şi 3 saint-bernarzi. O să fac cea mai puternică brigadă canină din câte au existat.
O să mă urc pe căluțul meu magic şi o să pornim uşor în zbor deasupra lumii. O să plutim printre nori şi părul o să-mi fluture-n vânt, o să am plete lungi şi în ele o

să-mi înfăşor inima când o să mă doară de dor, şi o să o leagăn şi o să-i cânt şi o să o liniştesc, o să o amăgesc şi o să zbor mai departe nevăzut de nimeni, pe deasupra oamenilor şi a caselor şi o să plâng şi lacrimile mele o să fie ploaie şi zborul meu o să fie vânt şi râsul meu o să fie soare.
Şi o să vin, ca Peter Pan, în fiecare noapte să mă uit pe geam ce mai fac părinții mei, dar nu o să mai intru niciodată în casă, niciodată de-acum. Numai buzele o să mi le lipesc de geam, ca să le vadă urmele dimineața. Şi eu o să fiu cel mai puternic din lume, dar nu o să mai fiu şi lor o să le pară foarte-foarte rău.

Copilul se aşază în fund, cu capul pe genunchi, îşi îmbrățişează genunchii şi plânge. Se stinge reflectorul.

....

....

6. Sufragerie. Mătuşa şi tatăl la o discuție relaxată. Tatăl bea whisky, mătuşa ceai.

MĂTUŞA: *(calmă, afabilă)*
Eu nu înțeleg cum mai pot exista în societatea voastră neocomunişti...

TATĂL:
Socialişti le zice acum. Eu nu sunt socialist, eu sunt un comunist idealist...

MĂTUŞA:
Cum este posibil aşa ceva?

TATĂL:
.... În teorie sună bine, cu practica am cam sfeclit-o...

MĂTUŞA:
Ce ați făcut?

TATĂL:
Am sfeclit-o, am făcut-o de oaie, am dat-o-n bară, am dat rasol, am dat cu mucii-n fasole. Am dus de râpă experimentul...

MĂTUŞA:
Dar nu e doar un experiment ştiințific, e un experiment în care au murit oameni, în care s-au distrus societăți, lumi întregi...

TATĂL:
Oameni au murit mereu, oamenii care mor pentru un ideal mor mai plăcut...

MĂTUŞA:
Dar cei ucişi pentru idealul altora?

TATĂL:
Aceia sunt martiri, deci sunt şi ei fericiți în viața de apoi...

MĂTUŞA:
Nu-mi dau seama dacă eşti cinic, ironic sau nebun...

TATĂL:
Sunt profesor de literatură. În literatură comunismul e permis. ....

MĂTUŞA:
Adică în literatură comunismul nu omoară...

TATĂL:
Scriitori a omorât destui, dar ce opere a creat...

MĂTUŞA:
Mă descumpăneşti. Nu mi-ai răspuns. Cum rămâne cu crimele?

TATĂL:
Omul e mai mult predispus spre înfăptuirea răului decât a binelui, în ciuda a ceea ce se crede în general.

MĂTUŞA:
Nu cred asta, omul este predispus să fie eficient şi pozitiv, să construiască nu să distrugă. Dar fie ca tine, oricum, nu e o scuză.

TATĂL:
Există crime şi crime. În război e ca în război. Anumite crime, deşi inumane, sunt justificate pentru scopul mai înalt. Atâta vreme cât se întâmplă doar în război, când crima depăşeşte războiul şi devine metodă avem altceva... Ştiu unde baţi. Dar Stalinul nostru a fost direct, pe când metodele voastre de ucidere în masă sunt mult mai subtile...

MĂTUŞA:
.... Bieții de voi. Noi am vrut să vă salvăm. Nu am ştiut ce facem. Cine să vă salveze pe voi?

TATĂL:
Numai Dumnezeu! Dumnezeu este atotputernic. Dumnezeu poate să repare toate greşelile comunismului. El poate face un comunism fără Stalin...

MĂTUŞA:
Ha, Ha! Ce glumă bună! Dumnezeu, în cazul în care admit totuşi că ar exista ceva acolo sus cât de cât, este un neputincios, nu un atotputernic. Şi chiar dacă ți-aş face pe plac şi aş admite că există un Dumnezeu atotputernic, nici el nu l-ar putea face pe Stalin să nu fi existat. Nimeni nu poate anula ceva ce a fost deja, nici măcar Dumnezeul vostru.

TATĂL:
Te înşeli. La final te salvează doar credința adevărată.

MĂTUŞA:
Te-ai amețit.

TATĂL:
Nu contează. Capitalismul ce-o să-mi aducă în afară de whisky?

MĂTUŞA:
O şansă să-ți creşti copilul într-o societate fără lipsuri...

TATĂL: ....
Prostii. Lipsurile noastre sunt în creier, nu în jurul nostru.

MĂTUŞA:
Foametea din stepele Rusiei e o lipsă din creier, foamea voastră dinainte de Revoluție era o lipsă a creierului?

TATĂL:
A, deci e o luptă a pântecului împotriva spiritului. Oamenii se mai hrănesc şi cu alte lucruri.

MĂTUŞA:
Cu ce, cu idei, cu alcool? Cine să scrie marile opere dacă muriți toți de foame sau de ciroză? Şi apropo, am o curiozitate: cum poți să bei aşa încontinuu?

TATĂL:
Nu obosesc niciodată. Mă ține în viață. Într-o altă viață. Mai scurtă poate, dar mai bună. Şi tu vrei o astfel de viață, nu? Tu o găseşti în capitalismul tău, eu în ideile mele şi în alcool. Dar asta are mai puțină importanță. Revenind la curiozitatea ta despre lucrurile cu care se mai pot hrăni oamenii, îți pot spune că marile opere se nasc din revoltă şi neputință, nu din îmbuibare, dar nu la asta mă gândeam, ci la faptul că te poți hrăni simplu, natural, la țară, departe de civilizația asta cancerigenă, doar cu ce produci tu.

MĂTUŞA:
De ce nu ați rămas acolo, ce căutați aici?

TATĂL:
Iluzia libertății...

MĂTUŞA:
Aha, deci vrei libertate pentru copilul tău, libertatea pe care capitalismul, civilizația de fapt, ți-o poate da?

TATĂL:
Nu e vorba despre libertate, ci de iluzia libertății. Nu văd nicio libertate în jur, ci doar o mâzgă, o pâclă înşelătoare care aduce cu ea. Mi-e frică de iluzia libertății, ucide la fel de mult ca şi comunismul.

Mătuşa se ridică şi se îndreaptă spre un dulăpior. Scoate de acolo o casetă în care se află un revolver. I-l arată.

TATĂL:
Ce e asta?

MĂTUŞA:
E un revolver. I-a aparținut tatălui meu, comandor în marina militară. Are rol de amintire, dar e şi încărcat şi funcțional.

Mătuşa pune revolverul la loc.

TATĂL:
Nu înțeleg. Şi ce e cu asta?

MĂTUŞA:
Când cineva încearcă să te ucidă te poți apăra. Asta este ideea. Voi în comunism nu aveați alternativa aceasta.

TATĂL:
Tâmpenii. E adevărat, nu aveam opțiunea aceasta, dar mulți dintre noi nici nu aveau nevoie de ea. Tot nu cred că capitalismul nu e o opțiune reală.
Măcar în comunism ştiam cine e cel rău, împotriva cui luptăm. Aveam nişte repere, dar în capitalism cine este

cel rău? Cine ucide, cine torturează, împotriva cui lupți? A tuturor, a nimănui? E o ceață bolnavă ce vă înconjoară. Nu mai aveți bine şi rău, nu mai aveți contururi precise, sunteți o masă diformă ce se rostogoleşte inertă spre apocalipsă. Râdeți de noi, dar ce discernământ aveți voi? Ce valori? Ce repere sigure, netrucate? Nu aveți nici un scop în viață, totul se reduce la a produce mâncare. Noi măcar aveam un ideal, fie şi acela de a scăpa de dictator.

MĂTUŞA:
„La uşa blestemată stă pironit de teamă!”.

TATĂL:
Poftim?

....

MĂTUŞA:
Nimic. Mi-a venit în minte. E din Horațiu. Vorbea despre barbarii ajunşi în fața porților Romei.

Intră mama şi unchiul.

MAMA:
O, Doamne! Ce plimbare plăcută...

TATĂL:
Mă bucur... Copilul unde e?

MAMA:
O, Doamne! În camera lui. E pedepsit.

TATĂL:
De ce?

MAMA:
O, Doamne! Ştie el de ce.

TATĂL:
Vreau să ştiu şi eu...

MAMA:
O, Doamne! Nu e momentul acum, discutăm în cameră diseară.

TATĂL:
Bine. De când e acolo?

MAMA: ....
O, Doamne! De vreo trei, patru ore.

UNCHIUL:
Cred că e suficient. Oricum, trebuie să ne pregătim de cină. Zic să îl chemăm şi pe el. Să nu fim, totuşi foarte duri... mai ales că... *(se uită cu reproş spre mătuşa calmă şi afabilă)* nu e întru-totul vina lui.

TATĂL:
Nu ştiu despre ce e vorba, dar zic şi eu să îl chemăm.

MAMA:
O, Doamne! Bine, bine, merg acum.

Mama iese.

UNCHIUL: *(către mătuşă, rece)*
Suni tu la restaurant pentru cină?

MĂTUŞA:
Imediat!

Intră mama.

MAMA:
O, Doamne! Nu e în cameră!

TATĂL:
Cum nu e în cameră?

.... UNCHIUL:
Liniştiți-vă. O fi ieşit la toaletă. Verific eu.

Unchiul, mama şi tatăl ies din scenă. Rămâne doar mătuşa care sună la restaurant. După câteva momente reintră toată lumea agitată în scenă. Tatăl îşi toarnă paharul plin de whisky cu mâna tremurând.

MAMA:
O, Doamne! Nu e nicăieri nenorocitul. A fugit pe fereastră. La el în cameră era fereastra deschisă...

MĂTUŞA: *(spre unchi)*
Chiar a fugit?

UNCHIUL:
Da, se pare că da, nu e nicăieri.

MĂTUŞA:
Lipseşte ceva?

UNCHIUL:
M-am uitat, nu lipseşte nimic de valoare. Din garaj lipseşte o sapă, atât.

MAMA:
O, Doamne! Ce să facă cu sapa, nenorocitul... băiatul meu, unde te-ai dus...

UNCHIUL:
Ține-ți cumpătul, nu poate fi departe. Poate s-a dus în parc. Pornim să-l căutăm. ....

7. În parc. Aceiaşi copaci, aceeaşi bancă. Pe pajişte sunt câțiva iepuri morți. Aruncată undeva, o sapă. În fundal, copilul stă aşezat în fund, se leagănă obsesiv față-spate, scoate un sunet grav continuu şi smulge bucăți de blană dintr-un iepure mort pe care le aruncă peste umăr. Aude un zgomot. Este atent o clipă, pe urmă se ridică grăbit şi o ia la fugă, iese din scenă. Intră în scenă cei patru.

MĂTUŞA:
A omorât iepurii... Uite ce a făcut, a omorât iepurii în vizuină cu sapa... E sadic copilul acesta, nu pot să cred.

.... *Mătuşa începe să urle, să țipe, să scheaune. Zgârie copacii cu unghiile, se rostogoleşte pe jos. Mama şi Tatăl o privesc o clipă speriați. Unchiul o ignoră.*

MĂTUŞA:
I-a omorât. I-a omorât. Moarte, moarte peste tot. Prea multă moarte. A venit moartea. I-a omorât pe dragii mei, păpuşile mele...

MAMA:
O, Doamne! Dă-i naibii de iepuri, unde mi-e copilul?!

UNCHIUL:
A trecut pe aici, asta e clar. Mai departe nu avea unde să se ducă. Să se fi întors acasă?

TATĂL:
Nu, sigur nu s-a întors acasă, i-ar fi prea frică să se întoarcă acasă.

MĂTUŞA: (*în continuare afectată, dezechilibrată emoțional, se tânguie)*
E nebun copilul acesta, e nebun, are cange în loc de degete, cuțite în loc de unghii, putea să facă orice, să meargă oriunde. Îl omor!!! Să moară!!!

UNCHIUL:
Nu vă panicați, să o luăm uşurel. Să intrăm în mintea criminalului. Pe unde ar fi luat-o? În ce direcție pornim?

MAMA:
O, Doamne! Nu e un criminal! Criminal eşti tu, cine ştie cu ce i-ai umplut capul... ce aberații i-ai povestit. Eşti fixist şi deplasat ca tata, asta eşti, nu trebuia să-mi las copilul cu tine nicio clipă. **....**

UNCHIUL:
Femeie, linişteşte-te! E un fel de a spune, nu îl consider chiar criminal, deşi iepurii ăştia ar mărturisi altceva... n-ai vrut să crezi că e violent... uite...

TATĂL:
Mi se întâmplă rar, dar de data asta sunt de partea soției mele. Cred că prin discuțiile şi exemplele tale i-ai indus fiului meu o imagine idilică despre țara asta şi l-ai încurajat să fugă, altfel nu îmi explic de ce ar recurge la

un asemenea gest şi şi-ar abandona familia. Sau l-ai speriat cu ceva...

UNCHIUL:
Culmea este că de data aceasta şi eu sunt de partea soției mele. Ați întrecut măsura. Nu aveați ce căuta aici, din start. Eu nu i-am băgat nimic în cap copilului, singurele discuții pe care le-am avut cu el au avut ca scop educația civică şi morală pe care voi este evident că nu i-ați dat-o.

MĂTUŞA: (*îşi şterge lacrimile, se aranjează, ia o postură serioasă, demnă, țeapănă)*
Domnilor, gata, gata vorbirea multă. Este clar pentru mine că fiul vostru are grave probleme psihice şi de comportament. Nimeni nu are vină. E nebunia lui.

Se aude zgomotul trenului care trece spre oraş.

TATĂL:
Să ne despărțim! Trenul! Peronul!

Unchiul, mătuşa şi tatăl pornesc în direcții diferite şi ies din scenă. Rămâne doar mama.

MAMA:
O, Doamne! Nu mă simt prea bine... E frig afară... Dacă răceşte? Dacă răceşte nu ştiu ce să mă fac. N-am încredere în medicamentele lor de aici. Să vezi ce bătaie îi dau dacă răceşte... atâta îi trebuie, să răcească, să-mi facă mie una ca asta la unchiul acasă când i-am spus de atâtea ori să nu-mi facă probleme, doar suntem musafiri prima oară la ei, şi să nu umble dezbrăcat. Uite ce probleme îmi face... Dacă răceşte?... I-ar trebui o supă de pui de la noi. Da, ar fi foarte bună o supă de pui... Dar de unde? Dar poate nu răceşte, totuşi, e puternic puiul mamei... da, e puternic ca mama lui.

Se aşază în fund sau în genunchi sau se lungeşte pe jos.

MAMA:
Frământ pâine cu lapte şi ou, frământ pâine cu lapte şi ou. Amestec bine, bine de tot. Amestec bine, bine de tot. Pun o picătură din sângele meu şi-i dau în gură băiatului meu. Îi dau să mănânce băiatului meu. Îi dau băiatului meu puterea mea. Îi dau băiatului meu tinerețea mea. Îi dau băiatului meu frumusețea mea. Pe pieptul băiatului meu creşte părul meu lung şi negru. În inima băiatului meu se zbate sângele meu negru. În mintea băiatului meu este țipătul meu negru. În sufletul băiatului meu, negru. Negru în brațele mele, negru în mine, în mintea mea, negru băiatul meu ca scrumul împrăştiat de vânt.
Vino, băiatul meu, vino la mama ta, la mama care niciodată nu te va mai certa. Vino, băiatul meu, vino la mama ta.

Frământ pâine cu lapte şi ou şi sânge, frământ creierul cu pământul, frământ pământul cu pântecul ce te-a zămislit, cu sânii ce te-au hrănit, frământ scoarța copacilor cu degetele care te-au mângâiat, frământ pumnii cu ochii care te-au vegheat. Vino, băiatul meu, nu pleca, vino la mama ta...

Se târăşte până iese din scenă. Apar tatăl şi unchiul. Respiră greu. Se aşază pe bancă.

UNCHIUL:
L-am ratat. Sigur a fost în trenul ăsta. Nu avea unde să fie. Nu l-ai văzut?

TATĂL:
Nu, nu l-am văzut. Nu ştiu sigur dacă a fost în trenul ăsta. Nu ştiu sigur nimic. Nici nu ştiu sigur dacă am sau nu un fiu.

UNCHIUL:
Eşti idiot şi iresponsabil.

TATĂL:
Mulțumesc!

UNCHIUL:
Cu plăcere. Hai spre casă, trebuie să sunăm la poliție.

TATĂL:
Hai să mai stăm. E plăcut aici. Ştii ce? Hai să jucăm un joc.

UNCHIUL:
Ce joc?

TATĂL:
Uite, eu spun câte un cuvânt şi tu spui primul lucru care îți trece prin cap.

UNCHIUL:
Bine, dacă te amuză, dar sunt curios: cu ce îți ajută asta fiul?

TATĂL:
Ipoteticul şi relativul meu fiu? Care fiu? Ai văzut tu vreun fiu? Vezi tu vreun fiu? Sau vreo soție? Tu cine eşti?

UNCHIUL:
Termină cu jocurile astea, cumnate. Ți s-a urcat alcoolul la cap? Ce ai?

TATĂL: *(urlă)*
Nu se vede?! Am o criză de personalitate, altețа voastră, împăratul pulă bleagă, sau mai bine spus, draga cumnate, pula cea bleagă din morți întoarsă pentru a ne corupe firavele sentimente. Nu te speria, e specifică vârstei şi taților care îşi pierd copiii prin Germania din cauza ideilor liberale şi a finei psihologii a alteței sale pula cu bmv şi vilă şi lac în curte.

UNCHIUL: *(vizibil speriat)*
Te rog să te linişteşti. O să îl găsim, sunt convins. Mergem acasă şi sunăm la poliție. Nu poate fi departe, iar poliția germană este extrem de eficientă...

TATĂL:
De deficientă poate... dacă e la fel de deficientă ca tine mi-e teamă pentru toți infractorii europei. Vai, ce le mai plâng de milă... Uite, o lacrimă, vezi? Pentru infractorii Europei e asta, de mila lor şi spre lauda miliției germane, cea mai productivă dintre milițiile europei, cea care ar merita să stăpânească, să strângă în gheara ei justă şi imparțială, de fier, întreaga lume.

UNCHIUL:
.... Da, ai dreptate. E vina mea, într-o oarecare măsură, să zicem, dar acum hai să ne liniştim. Uite, uite ce îți propun: hai să jucăm jocul ăla de care ziceai, poate ne mai relaxăm şi pe urmă gândim mai limpede. Spune, spune un cuvânt.

TATĂL: *(zâmbeşte)*
Fie. Hai să te văd. România.

UNCHIUL:
Troacă de porci, ghenă, mlaştină, nebunie, idioți ca tine.

TATĂL:
E bine, e bine. Muscă.

UNCHIUL:
Căcat, unsoare, miros urât, infecții, copii.

TATĂL:
A, perfect! Bravo. Tenie.

UNCHIUL:
Poponari, limbrici, şarpe, elefant, crimă.

TATĂL:
Minunat. Crimă.

UNCHIUL:
Soare, amiază, eu, linişte, fugă, fugă mai tare, fugă şi mai tare, poc, lacrimi, degeaba.

TATĂL: ....
Aha, aha. Degeaba.

UNCHIUL:
Am plecat degeaba, am rămas degeaba, nu mă întorc degeaba, nu m-am însurat degeaba, nu trăiesc degeaba, stăm degeaba, te cunosc degeaba, vorbim degeaba.

TATĂL:
Nu, nu, nu e degeaba. Însurătoare.

UNCHIUL:
Capcană, himeră, nisip mişcător.

TATĂL:
Soră.

UNCHIUL:
Dragoste, dor de casă, frică de tată, frică de bătaie, plâns în somn.

TATĂL:
Nepot.

UNCHIUL:
Impertinent, needucat, agasant, periculos, foarte periculos, distruge armonia.

TATĂL:
Armonia.

....

UNCHIUL:
Eu şi soția, linişte, lacul din curte, pace, nu sună nimeni.

TATĂL:
Periculos.

UNCHIUL:
Şarpe, strivim şarpele. Distrugem ce distruge armonia. decapităm şarpele, ne îmbrăcăm în piele şarpelui. Picură sânge.

TATĂL: *(cu capul în piept, gutural, extrem de trist)*
Tu eşti un şarpe, nenorocitule! L-ați urât, ați făcut tot ce v-a stat în putință să-l faceți să simtă asta.

Tatăl se ridică şi se îndreaptă spre ieşirea din scenă. Se ridică şi unchiul şi îl urmează.

UNCHIUL:
Greşeşti. Nu am vrut să îi arătăm lui nimic. Vouă am vrut să vă arătăm, nu lui. venirea voastră aici este o greşeală. A noastră, e adevărat, dar ce s-a întâmplat pe urmă nu e doar greşeala noastră, aveți şi voi o parte bună din ea.

TATĂL:
Nu, nu greşesc. Nebunii nu greşesc niciodată.

....

Ies din scenă.

8. În sufragerie (la fel ca la scena 2, uşa e deschisă, se vede scara din hol). Mama, tata, unchiul, mătuşa. Atmosferă sumbră, apăsătoare. Personajele au cearcăne, hainele sunt ponosite. În sufragerie dezordine, sau orice alt semn că a trecut un timp îndelungat în care nimeni nu s-a ocupat de casă. Toți patru stau pe canapea şi pe scaune în jurul telefonului, împietriți. Aşteaptă. Linişte apăsătoare. Tatăl bea, recită abătut, fără vlagă, din Stelaru.

TATĂL:
„Cetățile albe, cetățile îndepărtate, numai bănuite,
De unde nimeni n-a coborât, nimeni niciodată...
În spațiul lor e inima mea,
În țara lor rătăceşte noaptea mea,
Rămân între voi, cei din jur, dar sunt plecat;
Cineva din mine e întruna plecat
şi nu se va mai întoarce.
Cetățile albe sunt peste munții albi,
Peste nourii albi, unde sunt?
Focul le înfioară, le încercuieşte -
Sunt singure în străluminarea lor
Şi eterne.”

MAMA:
O, Doamne! Taci!

TATĂL:
„Dacă mai atârn de pământ şi caut
Printre ruini, sunt numai atât?
Ochii prăfuiți au rămas cu voi
Dar ochii adevărați au fugit.
Nu întrebați de cetățile albe
Porțile lor se deschid o singură dată
Şi armonia străbate flăcările.”

MAMA:
Taci odată că îți sparg capul!

Sună telefonul. Răspunde unchiul. Ascultă câteva minute în receptor, încuviințează ritmic din cap şi verbal. Pune receptorul în furcă, se întoarce spre ceilalți trei.

MAMA:
O, Doamne! Poliția?

UNCHIUL:
Poliția...

TATĂL:
Şi... ce au spus?, zi odată!

UNCHIUL:
(îngândurat, pierdut) Cine...?

TATĂL, MAMA:
Poliția!

UNCHIUL: *(vorbeşte mecanic, ca un automat care redă un discurs)*
După spusele unor martori a fost văzut ultima oară acum câteva zile cerşind în apropierea portului. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. Alți martori spun că ar fi fost văzut în compania unor persoane pe care poliția le bănuieşte de pedofilie. Este foarte posibil să fi fost răpit de aceştia. Poliția va continua cercetarea pe toate pistele, dar nu poate da asigurări. *(scurtă pauză)* Dat fiind că familiei i-a expirat viza de şedere pe teritoriul Republicii Federale Germania, poliția solicită ca aceasta să se întoarcă în România. Ne asigură că se vor strădui în continuare, că vor face tot posibilul şi ne vor ține la curent cu toate informațiile care apar pe parcurs.

MAMA: *(foarte încet)*
O, Doamne! Eu sunt de vină... Numai eu. Am fost lacomă, prea lacomă. Nu aveam ce căuta aici. Nu aveam ce căuta. Şi morții care se întorc din moarte nu aduc niciodată nimic bine cu ei. Trebuia să ştiu asta. Trebuia să ştiu. Nu mai am ce face acum. Pot să-l mai veghez doar de dincolo. *(Respiră adânc*) Trebuie să mă omor...

Mama se ridică, iese din sufragerie, urcă scara. Mătuşa, care stătea lângă mamă, zâmbeşte, se ridică, porneşte aspiratorul şi începe să aspire sufrageria fredonând o melodie veselă. Se schimbă şi comportamentul bărbaților. Împietrirea dinainte devine vivacitate. Unchiul face ordine în sufragerie cu energie. Tatăl face două flotări, mişcări de gimnastică, se dezmorțeşte, pe urmă se aşază din nou pe canapea şi bea cu dedicație.
La un moment dat se aude un țipăt prelung şi o bufnitură puternică (sau orice alt indiciu că mama s-a aruncat de la etaj).

UNCHIUL: *(spre mătuşă)*
Opreşte puțin aspiratorul. S-a auzit ceva?

MĂTUŞA: *(veselă, scoasă ca dintr-o visare plăcută)*
Nu, nu am auzit nimic.

Mătuşa opreşte aspiratorul. Unchiul şi tatăl îşi deschid televizorul. La televizor este meciul România-Columbia din 18 iunie 1994. Exclamații de surpriză şi bucurie. Unchiul comentează aprins, participă cu urale şi scandări. Tatăl oboseşte, îi cade capul în piept. Adoarme. Afară se aude trenul. La auzul fluieratului trenului tatăl sare panicat în picioare, aleargă haotic spre dulapul în care îi arătase mătuşa revolverul. Înainte să apuce ceilalți să reacționeze scoate revolverul, îl armează şi îl îndreaptă spre ei. Unchiul sare de pe canapea să se lupte cu el. În încleştarea celor doi revolverul se descarcă şi unchiul cade la podea mort. Mătuşa țipă şi vrea să fugă. Tatăl o prinde

de păr, o târăşte într-un colț, o pune la pământ şi îndreaptă pistolul spre ea.

MĂTUŞA: (*plângând)*
Opreşte-te, opreşte-te, ce vrei? L-ai omorât, uite, l-ai omorât! Ai visat, opreşte-te...

TATĂL:
Am visat? Am visat, zici? Târfă capitalistă! Unde e băiatul meu?!

MĂTUŞA:
Nu ştiu!

TATĂL:
.... Unde e băiatul meu?

MĂTUŞA:
Nu ştiu, ți-am spus!

TATĂL:
Ştiu eu unde e, i-o suge vreunui negru împuțit, din cauza ta, curvo!

Tatăl trage cu revolverul în direcția ei.

MĂTUŞA: AAAAA! Nu, nu trage, te rog!

TATĂL:
Unde e soția mea?

MĂTUŞA:
Nu ştiu!

TATĂL:
Unde e soția mea, am spus?!

MĂTUŞA:
Nu ştiu... Nu ştiu...

TATĂL:
A, dar ştiu eu... vezi tu, un înger a venit la mine în vis şi mi-a spus, mi-a arătat că zgomotul ce-l auzisem când aspirai era soția mea care se arunca de la etaj din cauza ta, vrăjitoareo!

MĂTUŞA:
Nu, nu e adevărat, te rog, nu... ....

TATĂL:
De ce mi-ai arătat arma?

MĂTUŞA:
Nu ştiu, nu ştiu, a fost o greşeală!

TATĂL:
Evident că a fost o greşeală, dar de fapt nu a fost o greşeală. De ce mi-ai arătat arma?!

MĂTUŞA:
Bine! Căcatule! Eşti labil, voiam să plecați... Speram să te îmbeți şi să te sinucizi, nenorocitul, nenorocitule...

TATĂL:
Aşa, aşa, doar că un tată la ananghie nu se sinucide niciodată. Un tată la ananghie ucide.

O împuşcă pe mătuşă. Lasă arma pe masă şi îşi toarnă un pahar de whisky.

TATĂL:
Comuniştii sunt criminali. Ba nu, capitaliştii sunt criminali. Ba nu, toți sunt criminali. Toată lumea este un criminal. Eu sunt un criminal? Da, se pare că da, eu sunt un criminal, dar oare cei care au ucis înaintea mea şi m-au obligat să devin criminal ce sunt? Ei sunt tineri, şi eu sunt criminal. Rolul meu e să îi omor pe ei, iar al lor să mă omoare pe mine, acesta e rolul fiecăruia. Dar nu, eu nu sunt criminal. Eu sunt un alcoolic idealist, asta sunt, nu aş fi capabil să fiu criminal. Ca să fii criminal îți trebuie sânge rece. Eu nu am sânge rece, eu sunt un laş. Ca să fi criminal îți trebuie răutate. Eu nu am răutate, eu sunt doar disperat. Eu nu sunt un criminal. Eu sunt un iepure. Asta sunt eu, un iepure.

Tatăl mimează un iepure, sare prin cameră.

Ia uitați ce iepure drăguț sunt eu... Nu-i aşa că m-ați vrea în curtea voastră?
Bine, poate că nu m-ați vrea, dar nu ştiți ce pierdeți... Şi bine, poate că sunt totuşi un criminal, dar sigur nu sunt un sinucigaş. Vroia să mă sinucid, ce glumă... Eu sunt credincios, eu nu am cum să mă sinucid. Ce să facă un om singur cu un revolver şi o jumătate de sticlă de whisky? Ia ziceți! Nu, nu, nu. Am ucis, dar nu mă voi sinucide niciodată. Pentru că Dumnezeul meu va judeca drept şi va lua crima de pe umerii mei, dreptatea e a lui, dar sinuciderea nu o va lua de pe umerii mei, mie mi-e frică de Dumnezeul meu, mi-e mai frică chiar decât de o lume fără alcool, chiar mai frică decât de capitalism. Mi-e foarte frică de Dumnezeul meu, aşa că nu mă voi sinucide. Voi sta cuminte aici şi voi aştepta. Voi aştepta să vină poliția şi să mă ridice.
Dar voi, voi ce aşteptați? De ce nu mă linşați, de ce nu faceți dreptate? Voi puteți face dreptate, lapidați-mă, vă rog, dreptatea e la voi. Lucrurile ar fi mult mai simple aşa. Voi faceți dreptate, eu scap de închisoare, poate ajung şi martir. Cine ştie... Nu vreți să mă linşați? Vă rog!
Nu vreți! Nu aveți curaj. Vă simțiți păcătoşi sau sunteți doar indiferenți? Am fost şi eu indiferent, ştiu cum e. Acum din păcate nu mai pot fi indiferent. Chiar, chiar nu vreți? Cred că e plăcut să ucizi pe cineva în masă. E un sentiment de putere. Nu garantez că nu voi riposta, nu-mi pot anihila întru-totul instinctul de conservare, dar uitați, pot renunța la armă...

Aruncă revolverul în culise.

Ucideți, nemernicilor, ucideți odată! Nici aşa nu vreți. Atunci mie nu îmi rămâne decât să stau aici cuminte şi să aştept. Mă iertați. Vă rog, nu vă supărați pe mine,

dar am cam obosit. Cât aştept mă voi odihni puțin. Nu mă băgați în seamă.

Se aşază pe canapea, se întinde, pune o mână sub cap. Plânge.

Trebuie să adorm puțin, să mă odihnesc. Am cam obosit zilele astea aici. E multă agitație în capitalism. Voi aținpi puțin înainte să vină poliția şi în somn poate mă voi întâlni cu soția mea şi cu fiul meu şi ne vom întoarce toți acasă. Acasă la noi, la socialismul nostru, la iarba noastră verde, la corupția noastră, la mirosul nostru de țăran, de sat, de fum. Acasă la noi, ştiți? Nu, nu ştiți, nu aveți de unde să ştiți cum e acasă la noi... O să aținpesc şi o să mă întâlnesc cu ei şi o să mergem în livadă să culegem mere şi să ne scăldăm în râul de lângă casă.
O să adorm acum, dar înainte să adorm trebuie să vă spun ceva, ceva important de tot, ceva ce nu am apucat să vă spun până acum: Vă urăsc! Din toată inima... vă urăsc şi vă scuip în față... mi-e silă de voi şi de societatea voastră de neputincioşi aroganți. Să dormiți bine.

Aținpeşte, îi cade capul în piept şi începe să sforăie. Între timp, de jos se ridică mătuşa, se ridică şi unchiul, în cadrul uşii apare şi mama. Au gesturi nefireşti, mecanice, privirea fixă, parcă plutesc. Nu vorbesc. Se apropie de tatăl care doarme, îl privesc cu ură, îl înconjoară şi încep să bată tare, ritmic, cu piciorul în podea, ta-ta-ta-ta, şi să scoată un sunet grav, baritonal, continuu. Tatăl se zvârcoleşte, se ține cu mâinile de cap, reacționează ca la un coşmar. Cei trei îl înfăşoară pe tatăl adormit într-un cearceaf alb, îl rostogolesc în mijlocul scenei. Mutrele celor trei sunt schimonosite, de demoni. Tatăl încearcă să se trezească, vorbeşte:

Doamne, ce coşmar! E un vis, trebuie să mă trezesc! Trebuie să mă trezesc! Trebuie să deschid ochii!

Încearcă să deschidă ochii, dar demonul mama îi ține pleoapele apăsate. Demonul mătuşa ia o foarfece şi taie cearceaful în zona genitală a tatălui, se aşază peste el şi mimează un act sexual. Toți trei demonii râd zgomotos, tatăl geme, urlă:

Gata!!! Gata!

Demonul mătuşă se ridică de pe tată şi începe să îl lovească. Toți trei demonii încep să îl lovească cu bestialitate. Demonul unchi se aşază peste el şi îl strangulează. Peste câteva clipe tatăl moare. Demonii se dau la o parte şi îl privesc satisfăcuți pe tatăl mort. Cei trei demoni se întorc fiecare la locul lui, dar cu spatele. Mătuşa merge cu spatele şi se reazămă de peretele unde a fost împuşcată, unchiul merge cu spatele şi se întinde pe podea unde a fost împuşcat, mama iese cu spatele din scenă prin uşa de la

sufragerie. Linişte. Sună telefonul. După ce sună de câteva ori intră robotul:

Bună ziua, aici familia Heintz, momentan nu suntem disponibili, vă rugăm să lăsați un mesaj după semnalul sonor. Mulțumim.

În aparat se aude:

Bună ziua, de la poliția municipiului Hamburg. Am găsit copilul declarat dispărut. În câteva minute un echipaj vă va căuta acasă pentru identificare. Mulțumesc!

De deasupra încep să cadă fulgi mari, albi, ca de vată, în cameră totul este nemişcat. Fulgii acoperă mobilierul, cei trei morți. Afară se aude sirena unei maşini de poliție şi la scurt timp cade şi...

Cortina

Citiți şi alte cărți din colecția de teatru a Editurii LiterNet:

1. George Banu - Livada de vişini, teatrul nostru: jurnal de spectator
2. Petre Barbu - Tatăl nostru care eşti în supermarket
3. Igor Bauersima - norway.today (traducere de Victor Scoradeț)
4. Georg Büchner - Woyzeck (traducere de Mihaela Sîrbu)
5. Lia Bugnar - Femeia din manuscris / Omul de zăpadă
6. Ştefan Caraman - Morți şi vii / Santiago el campeon
7. Gianina Cărbunariu - Stop the Tempo! / poimâine alaltăieri
8. A.P. Cehov - Livada de vişini (traducere de Alexa Visarion) / Pescăruşul (traducere de Maria Dinescu şi Andrei Şerban)
9. Teodor Corban - Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte
10. Brian Dykstra - Strangerhorse (traducere de Gabriela Monica Rusu şi Mircea Sorin Rusu)
11. Árpád Göncz - Gratiile (traducere de Anamaria Pop)
12. Thomas Jonigk - Făptaşii (traducere de Victor Scoradeț)
13. Cristian Juncu - Ciupercutze
14. Franz Xaver Kroetz - 3 piese cu femei (traducere de Victor Scoradeț)
15. Dea Loher - Legăturile Klarei (traducere de Victor Scoradeț)
16. Rodica Mandache - Povestea Elisabetei Rizea
17. Roxana Marian - Mede/ea sau Despre fericirea conjugală
18. Péter Nádas - Înmormântarea (traducere de Anamaria Pop)
19. Alina Nelega - Amalia respiră adânc / Decalogul după Hess
20. Tatiana Niculescu Bran - Brâncuşi contra S.U.A.
21. Ioan Peter, Mihai Ignat, Alina Nelega, Peca Ştefan - 4atru piese
22. Tudor Popescu - 4 comedii
23. Roland Schimmelpfennig - Noapte arabă (traducere de Victor Scoradeț)
24. Géza Szőcs - Busurmanii din Crîngul de Jos (traducere de Anamaria Pop)
25. Katalin Thuróczy - Cina zeilor (traducere de Anamaria Pop)
26. Radu Țuculescu - Bravul nostru Micşa!
27. Andreea Vălean - Eu când vreau să fluier, fluier
28. András Visky - Julieta (traducere de Paul Drumaru)
29. Matei Vişniec - Despre sexul femeii - câmp de luptă în războiul din Bosnia / Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal / Paparazzi sau Cronica unui răsărit de soare avortat
30. Elise Wilk - Pisica verde
31. Antoaneta Zaharia - Jocul

Lista completă a volumelor din colecția de teatru se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/10/Teatru.html. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.

Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri este interzisă.